

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **V. B., nar. X.**, bytem Ch. 9, K., zastoupen JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem v Praze 1, Opletalova 1535/4, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 41616/2009-17210 ze dne 20.1.2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství č.j. 41616/2009-17210 ze dne 20.1.2010 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Petra Kočího, Ph.D., advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 18.3.2010 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství č.j. 41616/2009-17210 ze dne 20.1.2010, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České plemenářské inspekce, (dále jen „ČPI“), č.j. 1473/2009-ČPI ze dne 19.11.2009 ve věci uložení pokuty podle § 27 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů (plemenářský zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve výši 3.000 Kč nesplnění povinností stanovených v § 24 odst. 10 plemenářského zákona a povinnosti podle § 79 odst. 5 správního řádu uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí citoval ustanovení § 24 odst. 10 plemenářského zákona, podle něhož jsou kontrolované osoby povinny na požádání zaměstnanců inspekce

a) umožnit při dodržení veterinárně hygienických a bezpečnostních předpisů vstup na hospodářství, do stájí, zařízení a dalších kontrolovaných objektů, prostor a na pozemky, kde se nacházejí vyjmenovaná hospodářská zvířata, označovaná zvířata nebo evidovaná zvířata anebo kde se provádí činnost, která je předmětem kontroly, a při prověřování technických zařízení přístup k nim,

b) poskytnout informace, doklady, bezplatnou věcnou a osobní pomoc k výkonu kontrolní činnosti,

c) předvést vyjmenovaná hospodářská zvířata, označovaná zvířata nebo evidovaná zvířata anebo zajistit jiný způsob umožňující jejich individuální kontrolu,

d) umožnit ověření původu vyjmenovaných hospodářských zvířat.

Na základě šetření podnětu o zcizení prasat a chovu nevidomých zvířat v obci Ch. vyvstala nutnost, aby ČPI provedla kontrolu chovatelů prasat v této obci. Vzhledem k tomu, že chovatel neměl v Integrovaném zemědělském registru, (dále jen „IZR“), žádná prasata evidována, situace vyžadovala u tohoto chovatele neodkladné provedení kontroly na místě. ČPI při snaze o provedení kontroly označování a evidence prasat dne 29.9.2009 na hospodářství Ch. vyhodnotila danou situaci jako zmaření kontroly inspekce.

Chovatel při zahájení kontroly si přečetl pověření ke kontrole, uvedl, že chová prasnice, ale svá prasata neoznačuje a i před opakovanou výzvou k podpisu pověření a upozornění, že v případě odmítnutí podpisu pověření nemůže být kontrola zahájena a spis bude předán ústředí ČPI s vyjádřením, že kontrolu zmařil, chovatel prohlásil, že nic podepisovat nebude a nesplnil další povinnost kontrolované osoby.

Chovateli byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč za nesplnění povinností podle citovaného ustanovení plemenářského zákona, neboť zmaření výkonu kontroly ČPI je považováno dle tohoto zákona za správní delikt. ČPI zahájila s chovatelem správní řízení dne 5.10.2009 a dále postupovala dle správního řádu a zákona č. 552/2001 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že odmítnutí podpisu podle jeho názoru nemůže být správní delikt. Poté, co odmítl podepsat pověření ke kontrole, inspektoři sami upustili od kontroly. Toto jednání není žádným přestupkem.

Žalobce namítal, že o důvodech kontroly je jen nepatrná zmínka, že totiž prováděli šetření ve věci odcizování prasat, k čemuž podle jeho názoru není oprávněna ČPI, ale Policie ČR.

Žalobce odmítal tvrzení žalovaného v rozhodnutí o odvolání, že z jeho jednání je patrné, že neumožněním kontroly chtěl zatajit nezákonný prodej a počty chovaných zvířat, což považuje za pomluvu a lež. Způsob jednání ČPI považoval za šikanu.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 30.6.2010 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 21.1.2010.

Žalobce ve své replice ze dne 1.11.2011 odmítl vyjádření žalovaného k žalobě, nově namítal porušení vybraných ustanovení správního řádu, uplatnil i nové skutkové námitky, a to proti komentáři k protokolu č.j. 15/2009/Vít ze dne 29.9.2009.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k replice žalobce ze dne 7.12.2011 odmítl s odkazem na plemenářský zákon a zákon o státní kontrole námitky žalobce, a znovu navrhl žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že ředitelka ČPI Ing. Z. M. pod č.j. 15/2009/Vít ze dne 29.9.2009 pověřila Ing. J. V. a Ing. P. K. k neohlášené kontrole dodržování § 22 a 23 plemenářského zákona – označování a evidence prasat chovatelem V. B. v Ch. Z komentáře k protokolu č.j. 15/2009/Vít ze dne 29.9.2009 potom soud zjistil, že se inspektoři ČPI dostavili na hospodářství chovatele V. B. v době odpoledních prací v živočišné výrobě a hledali dospělou osobu. Ze stáje skotu k nim přišel chlapec ve věku cca 13 let, který jim sdělil, že ve stáji je chován pouze skot, o který se stará táta, a že prasata jsou ustájena ve stáji v místě bydliště dědy, a že děda chová větší množství prasat, a že je prodává. Inspektoři se na místo chovu prasat dostavili v cca 19.00 hod a setkali se s jejich chovatelem panem V. B., prokázali se oznámili, že musí provést kontrolu prasat. Chovatel byl poučen a vyzván k podpisu pověření, což posléze odmítl s tím, že nikomu nic není do toho, co chová a v jakém množství, že chová prasnici, ale svá prasata neoznačuje. Byl všestranně poučen, včetně následků odmítnutí podpisu, nicméně podepsat se odmítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 12.10.2009 vyjádřil k zahájení správního řízení s tím, že inspektoři přijeli k jeho hospodářskému objektu v cca 16.30 hod. Obcházel objekt kravína na pozemcích paní Ch. a na pozemcích jeho rodiny cca dvě hodiny. Poté přišla k objektu vnoučata ve věku 10 a 16 let a na dotaz inspektorů, že shánějí prasat je měla vnučka odkázala na žalobce a vysvětlit, kde bydlí. K žalobci se měli dostavit až v 19.45 hod., přičemž žalobce připustil, že odmítl pověření podepsat, avšak tvrdil, že kontrola měla být předem ohlášena a takové kontrole se nebrání.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že inspektoři ČPI se vyjádřili dne 19.10.2009 s tím, že do Ch. přijeli z obce P. v cca 16.30 hod., že dle mobilního připojení do IZR bylo ověřeno, že V. B. a ještě jeden chovatel z obce Ch. nemají prasata evidovaná v ústřední evidenci. Adresy hospodářství nebylo snadné získat a dle čísel popisných a zjištěných údajů

se snažili provést kontroly na neregistrovaných hospodářstvích. V cca 18.00 hod. zaparkovali před stájí skotu a vstoupili na dvůr, za neustávajícího štěkání psa očekávali příchod chovatele, ze stáje přišel chlapec, jehož se dotazovali na přítomnost otce nebo děda a zda chovají či prodávají prasata. Dozvěděli se, že prasata chová děda i jeho adresu. Poté přejeli k jinému chovateli v Ch. a provedli kontrolu označení prasat. Od tohoto chovatele přijeli v cca 19.00 hod., resp. mezi 18.45 až 19.20 hod., k V. B., jemuž předložili průkazky ČPI a pověření ke kontrole. Argumentoval, že kontroly musí být oznámeny předem, že prasata nemusí nikde hlásit, kritizoval stav zemědělství, že neoznačuje selata narozená na hospodářství, a že do toho nikomu nic není. Byl opět vyzván k umožnění kontroly, podpisu pověření a poučení o následcích odmítnutí podpisu. Nicméně se nepodepsal a provedení kontrol neumožnil.

Podle § 24 odst. 10 plemenářského zákona jsou kontrolované osoby povinny na požádání zaměstnanců inspekce

a) umožnit při dodržení veterinárně hygienických a bezpečnostních předpisů vstup na hospodářství, do stájí, zařízení a dalších kontrolovaných objektů, prostor a na pozemky, kde se nacházejí vyjmenovaná hospodářská zvířata, označovaná zvířata nebo evidovaná zvířata anebo kde se provádí činnost, která je předmětem kontroly, a při prověřování technických zařízení přístup k nim,

b) poskytnout informace, doklady, bezplatnou věcnou a osobní pomoc k výkonu kontrolní činnosti,

c) předvést vyjmenovaná hospodářská zvířata, označovaná zvířata nebo evidovaná zvířata anebo zajistit jiný způsob umožňující jejich individuální kontrolu,

d) umožnit ověření původu vyjmenovaných hospodářských zvířat.

Podle § 27 odst. 1 písm. b) bod 4 plemenářského zákona Inspekce uloží právnické nebo podnikající fyzické osobě pokutu až do výše 500 000 Kč, pokud se tato osoba dopustí správního deliktu tím, že ztěžuje nebo maří výkon kontroly inspekce podle tohoto zákona.

Pokud žalobce namítal, že odmítnutí podpisu nemůže být správní delikt, zvláště když poté, co odmítl podepsat pověření ke kontrole, inspektoři sami upustili od kontroly, musel soud této námitce přisvědčit.

Citované ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) bod 4 plemenářského zákona považuje za správní delikt ztěžování nebo maření výkonu kontroly inspekce podle tohoto zákona. Skutková podstata správního deliktu podle tohoto ustanovení je tedy naplněna již pouhým ztěžováním výkonu kontroly inspekce.

Nicméně v inkriminované věci je nesporné, že žalobce odmítl podepsat pověření ke kontrole dne 29.9.2009 a ustanovení § 24 odst. 10 plemenářského zákona takovou povinnost kontrolované osoby nezná. Kontrolované osoby jsou povinny na požádání zaměstnanců inspekce poskytnout informace, doklady, bezplatnou věcnou a osobní pomoc k výkonu kontrolní činnosti. Z dikce zákona tedy zřetelně vyplývá povinnost součinnosti kontrolované osoby s kontrolujícími inspektory, nicméně v žádném z těchto ustanovení není upravena povinnost kontrolované osoby podepsat pověření ke kontrole.

Při každé kontrole je obecně zapotřebí, aby z protokolu bylo zřejmé, která osoba je oprávněna jednat za kontrolovanou osobu – v inkriminované věci za chovatele. Tento postup

má chránit každého chovatele, aby za něj nejednala neoprávněná osoba. Pokud takový postup, tj. podpis kontrolované osoby na pověření ke kontrole, ze strany inspektorů ČPI stanoví jiný právní předpis, měl žalovaný na tento předpis ve svém rozhodnutí rovněž odkázat. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí..

Pokud žalobce ve svém odvolání v této souvislosti tvrdil, že nařízení Komise (ES) č. 1082/2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1760/2000, pokud jde o minimální kontroly v rámci systému identifikace a evidence skotu, nebylo převzato do právního řádu České republiky a on (žalobce) ani ČPI nejsou povinny se těmito pravidly řídit, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Nařízení Evropské unie platí ve všech členských státech bezprostředně, aniž by bylo zapotřebí jejich transpozice či implementace do národního právního řádu. Rovněž v případě České republiky se toto nařízení stalo součástí jejího právního řádu (viz čl. 10a Ústavy).

Pokud žalobce namítal, že o důvodech kontroly je jen nepatrná zmínka, že totiž prováděli šetření ve věci odcizování prasat, k čemuž podle jeho názoru není oprávněna ČPI, ale Policie ČR, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Z pověření ke kontrole ČPI ze dne 29.9.2009 je výslovně uvedeno, že jde o kontrolu označování a evidence prasat podle plemenářského zákona. Jednalo se tedy o kontrolu v kompetenci ČPI. Kromě toho v žalobou napadeném rozhodnutí se *expressis verbis* konstatuje, že na základě šetření podnětu o zcizení prasat a chovu nevidomých zvířat v obci Ch. vyvstala nutnost, aby ČPI provedla kontrolu chovatelů prasat v této obci. Nařízení č. 1760/2000 potom stanoví, že výběr hospodářství, která mají být podrobeny kontrole příslušným orgánem, se provádí na základě analýzy rizika. V inkriminované věci je nesporné, že důvodem kontroly v obci Ch. byl podnět chovu nevidomých zvířat v této obci. Primární roli tedy sehrál veřejný zájem - aspekty zdraví lidí a zvířat, zejména předchozích zdrojů nákazy.

Pokud žalobce odmítal tvrzení pracovníků ČPI na třetí straně předkládací zprávy, poslední odstavec dole, k jeho odvolání, že z jeho jednání je patrné, že neumožněním kontroly chtěl zatajit nezákonný prodej a počty chovaných zvířat, což považuje za pomluvu a lež, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Jedná se totiž pouze o podkladový materiál správních orgánů. Žalobou lze napadnout pouze rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného tento závěr pracovníků ČPI neobsahuje a ani žalobce něco takového netvrdil.

Městský soud v Praze s ohledem na výše uvedená zjištění ve věci rozhodl tak, že napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.r.s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj.

převzetí a příprava zastoupení a písemné podání žaloby. Dále 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 7.760 Kč, včetně DPH ve výši 20%.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. prosince 2012

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová